

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

กล้วย (Banana และ Musa) เป็นไม้ล้มลุกขนาดใหญ่ มีถิ่นกำเนิดอยู่ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก มีการขยายพันธุ์ตามธรรมชาติโดยสัตว์ป่ากินและถ่ายตามที่ต่างๆ เฉพาะอย่างยิ่ง นก ค้างคาว และลิงซึ่งอาศัยอยู่มากในแถบภูมิภาคนี้มีส่วนสำคัญในการแพร่ขยายพันธุ์กล้วยไปได้ไกล ต่อมากล้วยได้มีวิวัฒนาการเป็นกล้วยพันธุ์ที่มีการปลูกมีผลขนาดใหญ่ขึ้นและไม่มีเมล็ดคนแถบนี้ใช้ประโยชน์จากกล้วยกันมานานแล้ว แม้ว่าประวัติความเป็นมาของกล้วยจะไม่แพร่หลายนัก แต่กล้วยเป็นผลไม้ชนิดแรกที่คนเอเชียแถบร้อนขึ้นโดยเฉพาะในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ปลูกเป็นอาหาร ดินแดนแถบอินโดนีเซีย-มาเลเซีย ถือเป็นศูนย์กลางความหลากหลายของกล้วยที่สำคัญ การปลูกกล้วยขยายออกไปทั่วเขตร้อน และแพร่ขยายเข้าไปในเขตอบอุ่นของเอเชีย อเมริกา แอฟริกา และออสเตรเลีย ทั่วโลกมีกล้วย 323 สายพันธุ์ โดยอินเดียเป็นประเทศที่มีการเพาะปลูกกล้วยเป็นอันดับหนึ่ง อันดับสอง ได้แก่ ประเทศจีน อันดับสาม ได้แก่ ประเทศฟิลิปปินส์ ส่วนประเทศที่มีการเพาะปลูกกล้วยใกล้เคียงกับการส่งออก อันดับหนึ่ง ได้แก่ ประเทศคอซอวาร์กา อันดับสอง ได้แก่ ประเทศเอกวาดอร์(ศิริพงศ์ วิทยวิโรจน์,2554: 41-46)

ตามหลักฐานจดหมายเหตุของลาลูแบร์(มองซิเออ เดอ ลาลูแบร์ อัครราชทูตชาวฝรั่งเศส) ที่เขียนขึ้นในรัชสมัยของสมเด็จพระนารายณ์มหาราช พ.ศ. 2229 ได้บรรยายรายละเอียดของกล้วยหอม หรือที่ชาวสยามเรียกว่ากล้วยงาช้าง ว่ามีสีเขียวจัด มีขนาดยาว และเป็นเหลี่ยม เมื่อสุกจะมีสีเหลือง ผลไม้ชนิดนี้ออกเป็นเครือหรือออกเป็นพวงอยู่ตอนบนของลำต้น(สำออง สืบสมาน ,2555:2) จากหลักฐานนี้มีการปลูกกล้วยในประเทศไทยมานานก่อนสมัยอาณาจักรศรีวิชัย (พ.ศ. 1200 โดยประมาณ) ประเทศไทยมีกล้วยพื้นเมือง 56 สายพันธุ์ หนึ่งในนั้นคือ “กล้วยหอมทอง” (Gros Michel (Kluai Hom Thong)) ถูกจัดเป็นผลไม้ของเขตร้อน สามารถปลูกได้เกือบทุกภาคของประเทศ ในอดีตที่ผ่านมานิยมปลูกไว้กิน และเมื่อเหลือจึงนำไปขายสร้างรายได้ในครัวเรือน ต่อมาได้มีการทำเป็นอาชีพหลัก

ในประเทศไทยมีพื้นที่สำหรับปลูกกล้วยหอมทองอยู่ประมาณ 180,000 ไร่ (ผลการสำรวจปีพ.ศ. 2549) ซึ่งพบว่าภาคที่มีการปลูกกล้วยหอมทองมากที่สุดได้แก่ ภาคใต้ และภาค

ตะวันออก ปัจจุบันกล้วยหอมทองจัดเป็นพืชเศรษฐกิจชนิดหนึ่งที่ปลูกเพื่อการค้าและสร้างรายได้ มีศักยภาพในการส่งออกไปยังต่างประเทศ ตลาดส่งออกกล้วยหอมทองที่สำคัญ ได้แก่ ประเทศญี่ปุ่น ประเทศจีน และฮ่องกง โดยเฉพาะตลาดในประเทศญี่ปุ่นมีความต้องการสูง ด้วยคุณลักษณะของกล้วยหอมทองพันธุ์แท้ ที่มีน้ำหนักมาก และลักษณะของกล้วยแต่ละลูกที่เรียงตัวกันอยู่สวยงาม สีสวย มีรสชาติดี มีกลิ่นหอม เปลือกบาง เนื้อไม่เหนียว จึงเป็นที่นิยมของคนญี่ปุ่น ในการส่งออกกล้วยหอมทองไปขายยังต่างประเทศของไทยมีปริมาณส่งออกที่เพิ่มขึ้น ประเทศไทยส่งออกกล้วยหอมทองปีละประมาณ 1,000 - 1,500 ตัน(กรมส่งเสริมการเกษตร, 2546) ซึ่งยังไม่เพียงพอกับความต้องการของตลาด ซึ่งจำเป็นต้องส่งเสริมให้มีการปลูกเพื่อเร่งปริมาณการส่งออกให้ได้ปีละ 3,000 ตัน แหล่งปลูกกล้วยหอมทองที่มีชื่อเสียงของไทยและสามารถส่งออกจำหน่ายยังต่างประเทศมี 2 แห่ง คือ จังหวัดเพชรบุรี และจังหวัดชุมพร โดยเฉพาะอำเภอละแม จังหวัดชุมพร (สำนักงานเกษตรจังหวัดชุมพร,2550:12-14)

โดยที่ อำเภอละแม จังหวัดชุมพร มีลักษณะภูมิประเทศและภูมิอากาศที่เหมาะสมสำหรับการปลูกกล้วยหอมทอง เพราะมีภูมิประเทศล้อมรอบไปด้วยภูเขา เป็นพื้นที่ที่ไม่มีลมแรง ดินมีความอุดมสมบูรณ์ มีฝนตกตลอดทั้งปี มีอุณหภูมิที่เหมาะสมต่อการเจริญเติบโต ไม่ต่ำกว่า 15 องศาเซลเซียส และไม่สูงกว่า 35 องศาเซลเซียส การปลูกกล้วยหอมทองในอำเภอละแม จังหวัดชุมพร เริ่มปลูกครั้งแรกเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2534 โดยใช้พันธุ์พื้นเมือง ซึ่งเป็นพันธุ์ที่ให้ผลผลิตสูง มีรสชาติอร่อย หอมหวาน และผลโต สร้างรายได้เสริมให้แก่เกษตรกร โดยมีประชาชนในพื้นที่จำนวน 52 ราย ที่สนใจการเพาะปลูกกล้วยหอมทอง ต่อมาในวันที่ 22 มิถุนายน 2536 ได้มีคณะวิจัยจากประเทศญี่ปุ่นเข้ามาแนะนำเรื่องการทำการตลาดกล้วยหอมทองปลอดสารพิษเพื่อส่งออกไปยังประเทศญี่ปุ่น เกษตรกรกลุ่มนี้จึงได้ตัดสินใจร่วมกันดำเนินการตามคำแนะนำของคณะวิจัยจากประเทศญี่ปุ่น และได้เดินทางไปศึกษาดูงานที่สหกรณ์ทำยาง จังหวัดเพชรบุรี เพื่อศึกษาเรียนรู้วิธีการปลูกกล้วยหอมทอง ตั้งแต่การคัดเลือกพันธุ์ การเพาะปลูก การดูแลรักษา การเก็บเกี่ยวผลผลิต ตลอดจนกรรมวิธีการบรรจุกล่องเพื่อการส่งออก หลังจากไปศึกษาดูงานกลับมาได้มีการประชุมกลุ่มผู้ปลูกกล้วยหอมทองร่วมกัน และวันที่ 12 กรกฎาคม 2536 ได้มีการจัดตั้งเป็น “กลุ่มกล้วยหอมทองละแม” (สำนักงานเกษตรอำเภอละแม,2538: 20-21) มีการเลือกกรรมการบริหารงานกลุ่ม โดยมีนายนิพนธ์ รักเจริญ ทำหน้าที่เป็นประธานกลุ่มคนแรก รวมทั้งร่วมกันกำหนดระเบียบที่สมาชิกทุกคนยึดถือปฏิบัติ ประกอบด้วย การมีส่วนร่วมเป็นเจ้าของ สมาชิกต้องซื้อหุ้น มูลค่าหุ้นหุ้นละ 100 บาท และต้องซื้อหุ้นขั้นต่ำคนละ 5 หุ้น มูลค่า 500 บาท จึงจะเป็นสมาชิกสมบูรณ์ ซึ่งมีผู้ซื้อหุ้นไว้จำนวน 36 ราย(รายงานกิจการ,2540:18-19) โดยมีวัตถุประสงค์ของกลุ่มดังนี้

1 เพื่อส่งเสริมให้เกษตรกรในเขตตำบลทุ่งควาวัด อำเภอละแม จังหวัดชุมพร และ

พื้นที่ใกล้เคียง ได้ทำการเพาะปลูกกล้วยหอมทอง ให้เป็นพืชเศรษฐกิจและเป็นรายได้เสริมให้เกษตรกร

2 เพื่อส่งเสริมให้เกษตรกรเหล่านี้ ได้ปลูกพืชเศรษฐกิจ โดยคำนึงถึงการอนุรักษ์สภาพแวดล้อม และทรัพยากรธรรมชาติด้วยวิธีการใช้สารเคมี และนำภูมิปัญญาที่มีอยู่มาปรับใช้แทน

3 เพื่อส่งเสริมให้เกษตรกรแต่ละหมู่บ้าน เกิดความสามัคคี โดยการรวมกลุ่มกันทำการผลิต และแก้ไขปัญหาการผลิตของกลุ่มอย่างเป็นระบบ โดยมีสภาตำบลเป็นผู้ดูแล

4 เพื่อเป็นการสร้างงาน และช่วยเสริมรายได้ให้แก่เกษตรกรในตำบลทุ่งควาวัด และพื้นที่ใกล้เคียง มารวมกลุ่มกันทำงาน ในกระบวนการส่งออกกล้วยหอมทอง

5 เพื่อส่งเสริมความสัมพันธ์ระหว่างเกษตรกรไทย กับองค์กรผู้บริโภคในระดับประชาชนในประเทศญี่ปุ่น อันจะเป็นแนวทางในการพัฒนาระบบเกษตรกรไทย ไปสู่ระดับสากลต่อไป

นอกจากนี้ยังมีการสร้างความเชื่อมั่นให้กับสมาชิก โดยการส่งเสริมให้มีการนำภูมิปัญญามาปรับใช้ในการพัฒนาผลผลิตด้วยการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อม โดยไม่ใช้สารเคมีกำจัดแมลงและวัชพืช ซึ่งจะใช้ระบบธรรมชาติ และกระบวนการทางอินทรีย์ชีวภาพ ในเดือนสิงหาคม 2536 จึงได้เริ่มปลูกกล้วยหอมทอง ซึ่งมีการจัดสรรโควตาการปลูกเดือนละ 8,000 หน่อ ให้กับสมาชิก และในวันที่ 15-16 มกราคม 2537 ได้มีการทำข้อตกลงร่วมกันกับสหกรณ์ญี่ปุ่น และกลุ่มเกษตรกรผลิตกล้วยหอมทองละแม เพื่อให้มีคุณภาพตรงตามความต้องการของผู้บริโภค และได้มีการทดลองรวบรวมและบรรจุภัณฑ์กล้วยที่ปลูกอยู่ก่อนแล้ว จากบริเวณโรงเรียนสหกรณ์พัฒนา ส่งไปขายยังประเทศญี่ปุ่น จำนวน 20 ลังๆ ละ 200 กล่อ่ง ทางเครื่องบิน ต่อมาได้จดทะเบียนเป็นนิติบุคคลเมื่อวันที่ 21 มีนาคม 2538 และได้เปลี่ยนชื่อจาก “กลุ่มกล้วยหอมทองละแม” เป็น “กลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควาวัด” มีการซื้อที่ดินเพื่อก่อสร้างอาคารรวบรวมและบรรจุภัณฑ์ โดยใช้งบประมาณของกลุ่มโดยได้รับการสนับสนุนจากภาครัฐและเอกชน ได้แก่ กรมส่งเสริมการเกษตร 4,200,000 บาท กองทุนปูนซีเมนต์ไทย 700,000 บาท สหกรณ์โยโดงาวา 420,000 บาท ต่อมาได้มีการกำหนดให้สมาชิกกลุ่มกล้วยหอมทองจะต้องแบ่งเนื้อที่จากการปลูกยางพารา ปาล์มน้ำมันบางส่วน เพื่อทำการเพาะปลูกกล้วยหอมทอง ตั้งแต่การเตรียมดิน การดูแลรักษา ตลอดระยะเวลาการให้ผลผลิตของกล้วยหอมทอง การเก็บเกี่ยวผลผลิต การบรรจุหีบห่อเพื่อส่งออกไปยังต่างประเทศ จะได้รับความรู้ทางวิชาการด้านการเกษตรจากภาครัฐผสมผสานกับภูมิปัญญาที่เกิดจากประสบการณ์การของเกษตรกร ส่งผลให้มีปริมาณผลผลิตเพิ่มขึ้น รวมทั้งมีการพัฒนาคุณภาพผลผลิตให้ได้มาตรฐานเป็นที่ต้องการของตลาด ผลจากการนำภูมิปัญญามาใช้ของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควาวัด ทำให้เกษตรกรรายย่อยมีรายได้ตลอดปีและรู้จักพึ่งตนเอง และในวันที่ 14 กันยายน 2545 กลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควาวัด ได้บรรจythongnam “มาตรฐานการผลิต และการบรรจุกล้วยหอมทองปลอดสารเคมี” กับ

ตัวแทน 3 องค์กร ได้แก่ สหกรณ์โพนทองว่า สหกรณ์ผู้บริโภคนิโคกู และสหกรณ์ผู้บริโภคนิโคจังหวัดโด
 โตริ ประเทศญี่ปุ่น ทำให้กลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ้งควัด สามารถส่งออกผลผลิตกล้วยหอมทองที่ได้
 อย่างต่อเนื่องและนำรายได้เข้ากลุ่มฯ เป็นจำนวนมาก ปัจจุบันมีเกษตรกรเข้าเป็นสมาชิกจำนวน 817
 คน ทำให้กล้วยหอมทองของอำเภอละแม จังหวัดชุมพร มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักมากขึ้น กล้วยหอมทอง
 จึงเป็นรายได้หลักของเกษตรกรภายในพื้นที่อำเภอละแม

จากการดำเนินงานที่ผ่านมาของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ้งควัด ต้องประสบกับปัญหา
 ผลผลิตที่ได้ไม่เพียงพอต่อความต้องการของตลาด โดยสามารถส่งกล้วยหอมทองได้ 14 ตัน ต่อ
 สัปดาห์ แต่ตลาดมีความต้องการกล้วยหอมทองถึง 20 ตัน ต่อ สัปดาห์ เนื่องมาจากพื้นที่เพาะปลูก
 กล้วยหอมทองของเกษตรกรมีน้อย เพราะนิยมใช้สารเคมีในการปลูกพืชผัก เช่น บัญเคมี ยาฆ่าแมลง
 โดยไม่มีการควบคุม ทุกพื้นที่จึงมีแต่สารเคมีเต็มไปหมด เพราะฉะนั้นในการปลูกกล้วยหอมเพื่อส่งออก
 จึงมีการควบคุมคุณภาพอย่างเคร่งครัด ถึงแม้ตลาดมีความต้องการกล้วยหอมเยอะมาก แต่เราไม่
 สามารถเพิ่มผลผลิตให้ทันต่อความต้องการของเขาได้ เนื่องจากไม่ค่อยมีใครอยากทำ เพราะว่าขั้นตอน
 การปลูก การผลิตตั้งแต่การเตรียมดิน ขั้นตอนการปลูก ตลอดจนถึงการขนส่งมีความเข้มงวด
 การที่จะทำให้ดินไม่มีสารเคมี ก็ต้องไม่เพิ่มเติมสารเคมีอะไรลงไป ปล่อยให้ชะล้างโดยธรรมชาติใช้เวลา
 ประมาณ 3-5 ปี กว่าจะหมด กว่าขยายพื้นที่เพาะปลูกได้ต้องใช้เวลา นาน จึงส่งผลให้ปริมาณ
 ผลผลิตที่ได้น้อย จากสภาพการณ์ดังกล่าวข้างต้น ทำให้ผู้ศึกษาสนใจเลือกที่จะทำการศึกษากำหนด
 สวนกล้วยหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ้งควัด อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ที่นำเอาภูมิปัญญา
 มาผสมผสานกับความรู้ด้านวิชาการ เพื่อนำมาใช้หาแนวทางในการแก้ไขปัญหาที่ประสบ ส่งเสริมและ
 พัฒนาภูมิปัญญาให้คงอยู่และเป็นประโยชน์กับเกษตรกรรุ่นหลังสืบไป

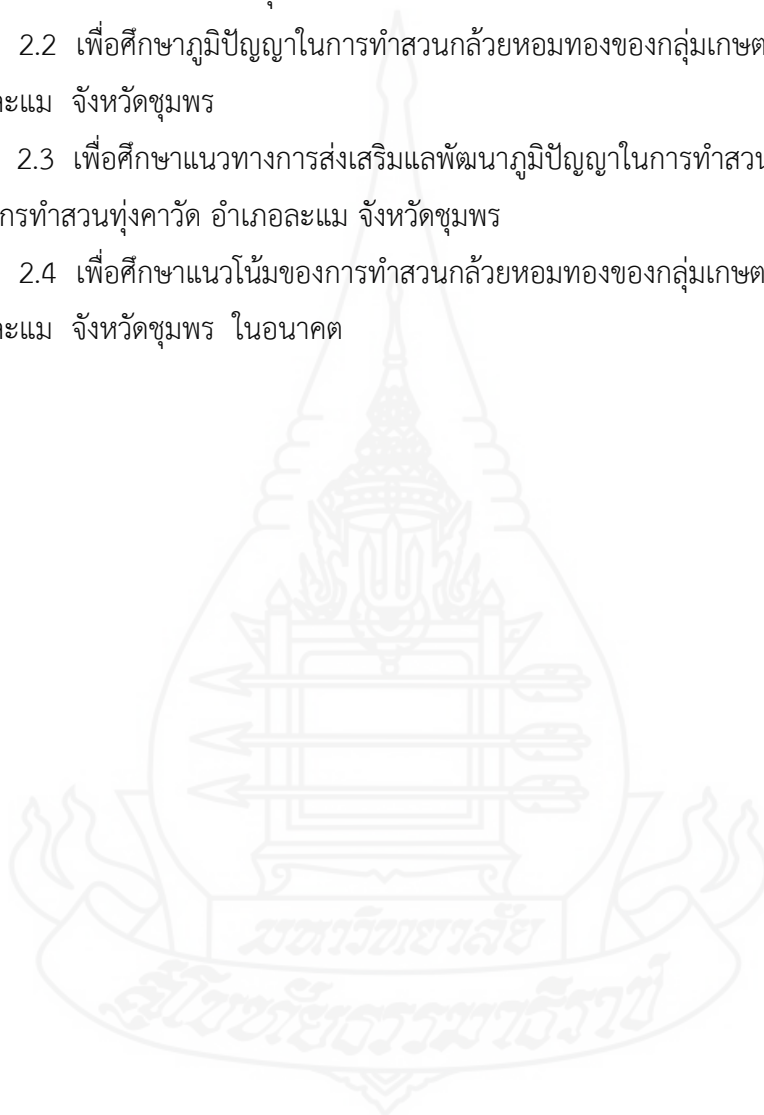
2. วัตถุประสงค์การวิจัย

2.1 เพื่อศึกษาประวัติความเป็นมาในการทำสวนกล้วยหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งคาวัด อำเภอละแม จังหวัดชุมพร

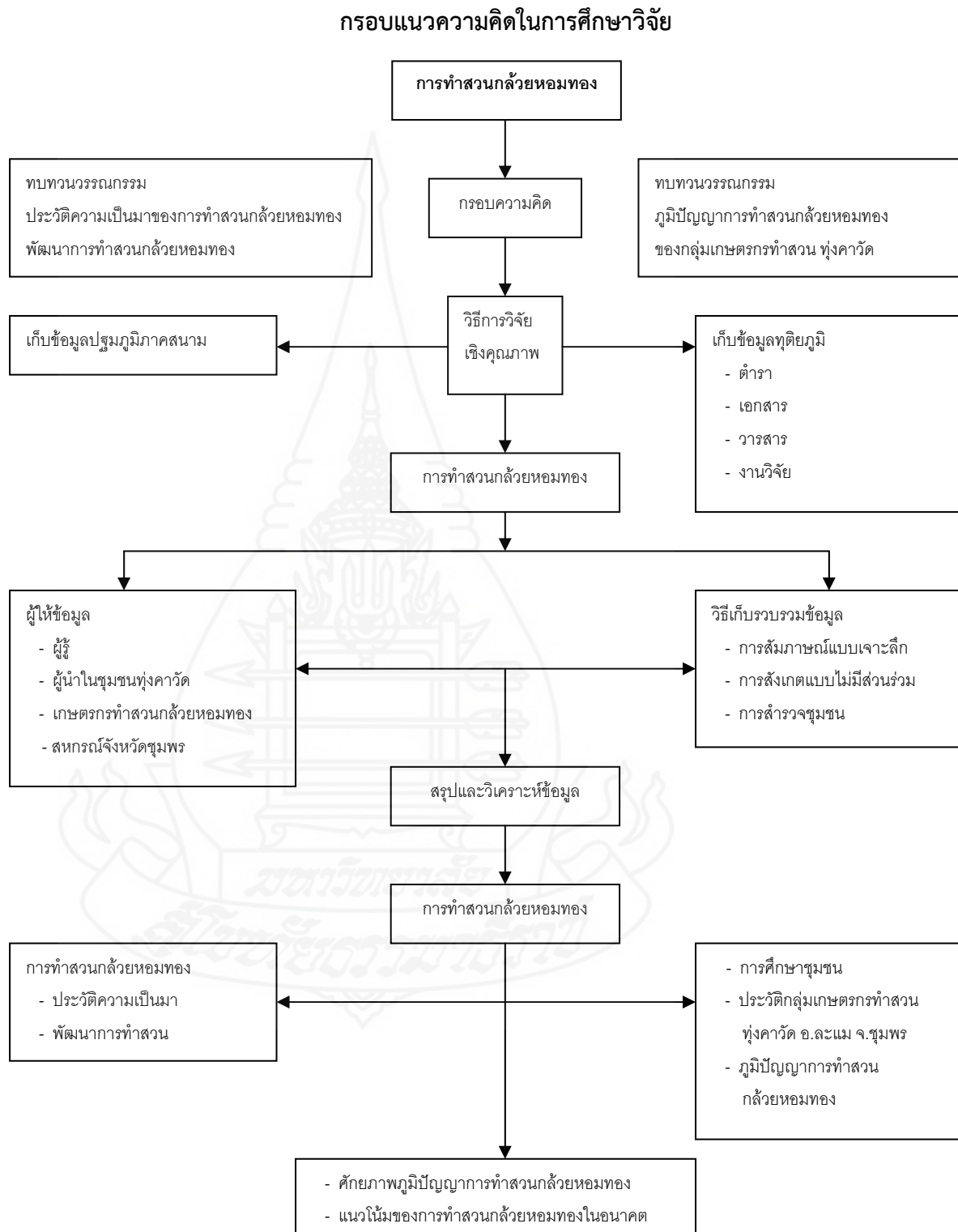
2.2 เพื่อศึกษาภูมิปัญญาในการทำสวนกล้วยหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งคาวัด อำเภอละแม จังหวัดชุมพร

2.3 เพื่อศึกษาแนวทางการส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาในการทำสวนกล้วยหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งคาวัด อำเภอละแม จังหวัดชุมพร

2.4 เพื่อศึกษาแนวโน้มของการทำสวนกล้วยหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งคาวัด อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ในอนาคต

3. กรอบความคิดทางทฤษฎี

ภาพที่ 1.1 แสดงกรอบแนวคิดภูมิปัญญาในการทําสวนกล้วยหอมทอง

การศึกษาภูมิปัญญาในการทำสวนกล้วยหอมทองนั้น ผู้วิจัยได้ศึกษาประเด็นเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาในการทำสวนกล้วยหอมทอง โดยศึกษากลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควาวัด อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ในการศึกษานำไปสู่ประเด็นสำคัญคือ ภูมิปัญญาจากการทำสวนกล้วยหอมทอง และแนวโน้มของการทำสวนกล้วยหอมทองในอนาคต

4. ขอบเขตการวิจัย

4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา เป็นการศึกษา

- ประวัติความเป็นมาในการทำสวนกล้วยหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควาวัด อำเภอละแม จังหวัดชุมพร
- ภูมิปัญญาในการทำสวนกล้วยหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควาวัด อำเภอละแม จังหวัดชุมพร
- แนวทางการส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาในการทำสวนกล้วยหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควาวัด อำเภอละแม จังหวัดชุมพร
- แนวโน้มการทำสวนกล้วยหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควาวัด อำเภอละแม จังหวัดชุมพร

4.2 ขอบเขตด้านประชากร คือกลุ่มเป้าหมายที่ให้ข้อมูล ได้แก่

- ผู้รู้ จำนวน 5 คน
- ผู้นำในชุมชนทุ่งควาวัด จำนวน 5 คน
- เกษตรกรสวนกล้วยหอมทองทุ่งควาวัด จำนวน 15 คน
- เจ้าหน้าที่สหกรณ์จังหวัดชุมพร จำนวน 5 คน

รวมเป็นประชากรและกลุ่มเป้าหมาย จำนวน 30 คน

4.3 ขอบเขตด้านพื้นที่ เป็นการศึกษาในพื้นที่ของ อำเภอละแม จังหวัดชุมพร

4.4 ขอบเขตด้านเวลา ใช้เวลาในการศึกษาทั้งหมด 12 เดือน เริ่มตั้งแต่ เดือน

กันยายน พ.ศ. 2555 ถึง สิงหาคม พ.ศ. 2556

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

คำนิยามศัพท์ที่ใช้ในการวิจัยมีดังนี้

5.1 ภูมิปัญญา หมายถึง พื้นฐานความรู้ความสามารถ ความคิด ความเชื่อ ความสามารถทางพฤติกรรม ความสามารถในการแก้ไขปัญหาโดยใช้ประสบการณ์ที่สั่งสมไว้ในการปรับตัว และดำรงชีพในสภาพแวดล้อมทางสังคมและวัฒนธรรมที่ได้มีการพัฒนาสืบสานกันมา รวมทั้งได้มีการแลกเปลี่ยนวัฒนธรรมกับกลุ่มอื่น

5.2 ภูมิปัญญาการปลูกกล้วยหอมทอง หมายถึง การปราบวัชพืชโดยการลากหญ้าก่อน แล้วจึงปลูกโดยใช้หน่อที่สมบูรณ์กลบบริเวณโคนให้สูง วางแนวเหนือ – ใต้ และปลูกพืชคลุมดินซึ่งได้แก่ ถั่วลิสง ปอเทือง เพื่อเป็นการป้องกันกล้วยหอมทองจากวัชพืช

5.3 การทำสวนกล้วยหอมทอง หมายถึง การประกอบอาชีพทำสวนกล้วยหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควาต์ อำเภอละแม จังหวัดชุมพร

5.4 เกษตรกร หมายถึง กลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควาต์ อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ประกอบอาชีพทำสวนกล้วยหอมทอง

5.5 การเตรียมดิน หมายถึง การไถดะ ไถพรวน เพื่อให้ดินร่วนซุยจนหมดวัชพืชสำหรับปลูกกล้วยหอมทอง

5.6 กล้วยหอมทอง หมายถึง กล้วยหอมทองที่ถึงระยะเวลาเก็บเกี่ยวและสุกเป็นสีเหลืองทองเพื่อบริโภค และการส่งออกของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควาต์

5.7 กล้วยหอมทองปลอดสารเคมี หมายถึง กล้วยหอมทองที่มีกรรมวิธีการผลิตที่ไม่มีการใช้ยาฆ่าแมลง ยาฆ่าเชื้อ ยาฆ่าหญ้าในแปลงกล้วยหอมทอง ไม่ว่าจะใช้โดยตรงกับหน่อต้นกล้วยหรือใช้กับพืชชนิดอื่นๆ ในแปลงเดียวกัน ทั้งนี้ไม่รวมถึงสารธรรมชาติที่ผู้ผลิตทำด้วยตัวเอง หรือใช้วัสดุธรรมชาติในการผลิตที่จะสามารถพิสูจน์ได้ว่าใช้วัสดุจากธรรมชาติ และไม่มีผลกระทบต่อสภาพแวดล้อมระบบนิเวศน์ ผลผลิตและสุขภาพของมนุษย์อย่างแน่นอน

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

6.1 ทำให้ทราบประวัติความเป็นมากล้วย กล้วยหอมทอง และการทำสวนกล้วยหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควาต์ อำเภอละแม จังหวัดชุมพร

6.2 ทำให้ทราบและมีการรวบรวมความรู้เกี่ยวกับภูมิปัญญาในการทำสวนกล้วยหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควาต์ ซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ผู้ที่สนใจ พร้อมทั้งอนุรักษ์และส่งเสริมภูมิปัญญาเหล่านี้เพื่อนำไปใช้ในการปรับปรุงพัฒนาการทำสวนกล้วยหอมทองแก่เกษตรกรรุ่นหลังและแพร่หลายต่อไป

6.3 ทำให้มีแนวทางในการส่งเสริมและพัฒนาภูมิปัญญาในการทำสวนกล้วยหอมทอง

6.4 ทำให้เห็นแนวโน้มทิศทางการทำสวนกล้วยหอมทองของกลุ่มเกษตรกรทำสวนทุ่งควาต์ อำเภอละแม จังหวัดชุมพร ในอนาคต ซึ่งจะเป็นข้อมูลให้กับเกษตรกรและหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ได้นำไปใช้ในการกำหนดนโยบายและแผนการส่งเสริมการปลูกพืชเศรษฐกิจและตัดสินใจในการลงทุนทำสวนกล้วยหอมทองต่อไป

